

AZ ÉLŐ HIT ÉS A HITBŐL FAKADÓ CSELEKEDETEK A FIÚSÁG MŰKÖDTETÉSE

Az eddigi tanításokban láttuk azt, hogy a fiúság egy gyökeres állapotváltozást jelent az életünkben, amely egy hihetetlen örökséggel jár együtt. Mielőtt belekezdenénk ennek az örökségnek a részletes tanulmányozásába, fontos, hogy azt is megtanuljuk, hogyan tudjuk ezt az örökséget átvenni Istentől, és hogyan tudjuk érvényessé tenni a hatásait és áldásait az életünkben. Életünk néhány nagyon fontos területét fogjuk a következő időszakban áttanulmányozni a Biblia alapján, azokat a területeket, ahol Jézus Krisztus váltságáhalála alapvető változásokat hozhat a mindennapjainkba. Azonban nem csupán az ismereteinket fogjuk növelni ebben az időszakban, hanem mindazt, amit megtanulunk majd, érvényesíteni is fogjuk az életünkben. Tehát nem elég az, hogy megismerjük a Biblia tanítását például az átkokról és az áldásokról, hanem meg kell törnünk az átkokat az életünkben és át kell vennünk az áldásokat – különben az egész marad jól hangzó, de hiábavaló elmélet és bölcsekedés. Mi pedig nem ezt akarjuk, ugye? Ez nem egy elméleti teológiai képzés, hanem tanítványképzés, ahol Isten nem csak tanítani akar bennünket, hanem munkálkodni is akar bennünk. Ezt pedig – ahogyan a második alkalommal már megtanultuk – velünk együtt akarja megtenni. A mi hitünk és a hitünkéből fakadó imádságaink és a hitből fakadó cselekedeteink, azaz az engedelmisségünk Isten partnerei abban, hogy az Ő akarata megvalósuljon a földön. Először tehát a hitről fogunk tanulni, azután pedig a hitet kiegészítő és beteljesítő cselekedeteinkről.

1. A HIT A JÉZUSRA VALÓ FÓKUSZÁLÁS

Ez a hit első definíciója.

Keressük ki a Bibliánkból a rézkígyó történetét, amely a **4Mózes 21:4-9**-ben van megírva:

Aztán... elindultak a Hór-hegytől a Vörös-tenger felé, hogy megkerüljék Edóm országát. De útközben elfogyott a nép türelme, és így beszélt a nép Isten és Mózes ellen: Miért hoztatok el bennünket Egyiptomból? Azért, hogy meghaljunk a pusztában? Hiszen nincs kenyér és nincs víz, szívből utáljuk ezt a hitvány eledelt. Ezért mérgekígyókat küldött az ÚR a népre, és azok megmárták a népet, úgyhogy sok izráeli meghalt. Ekkor odament a nép Mózeshez, és ezt mondta: Vétkeztünk, mert az ÚR ellen és ellened szóltunk. Imádkozz az ÚRhoz, hogy távolítsa el rólunk a kígyókat! És imádkozott Mózes a népért. Az ÚR pedig ezt mondta Mózesnek: Csinálj egy rézkígyót, és tűzd rá egy póznára. Mindenki, akit megmárt a kígyó, életben marad, ha föltekint arra. Mózes tehát csinált egy rézkígyót, és föltűzte egy póznára. Ha azután megmárt valakit a kígyó, és föltekintett a rézkígyóra, életben maradt.

Az Ígéret Földjének birtokba vételéhez türelem és engedelmisség kell. Izráel népének azonban ebből a kettőből nem túl sok volt, és ebben a történetben – nem először és nem is utoljára - már megint lázad Isten ellen. Mivel a szabadítás mindig ingyen kegyelemből van, az áldás és az átok, a jutalmazás és a büntetés viszont mindig a cselekedeteink következményei, Isten megbünteti ezt a lázadó népet, és mérges kígyókat bocsát rájuk, hogy halálra marják őket. Azonban amikor a nép Mózeshez kiáltott, Isten elkészített egy különleges módot a megmenekülésre. Mózeszel egy rézkígyót készíttetett, amelyet egy póznán magasba kellett emelnie, hogy mindenki láthassa. És aki rátekintett erre a rézkígyóra, azt Isten meggyógyította, annak az életében hatástalanította Isten a kígyó halálos mérget, és életet adott neki. A rézkígyóra való feltekintés – vagy ha másképpen fogalmazzuk, a rézkígyóban való hit volt az élethez vezető egyetlen út ebben a szituációban. A 8. versben azt olvassuk: aki feltekint arra, az fog életben maradni. Egy nagyon lényeges dolgot kell meglátnunk: a szabadulás és az élet nem attól lett, hogy Mózes felemelte a rézkígyót – hanem attól lett, hogy arra rátekintett a halálra mart ember! Hiába állt mindenki által jól látható helyen a rézkígyó, aki nem tekintett fel rá, annak hiábavalóvá lett, hogy Mózes megcsinálta és felállította! Mert az,

hogy odafordulunk egy póznára erősített faragvány felé, és attól fizikai gyógyulás megy végbe a testünkben, teljesen irreális dolog, tehát ehhez hit kell, annak a hitnek a valóságos megnyilvánulása, ami nem magához a rézkígyóhoz, mint tárgyhoz kötődik, hanem a hozzá kapcsolódó isteni ígérethez. Értitek? Nem a rézkígyóban kellett hinni, ahogyan soha nem a szabadítás eszközében kell hinni, hanem mindig a szabadító Istenben, most is újból dönteni kellett az Istenbe vetett irreális engedelmesség és a magunk elképzelése, fájdalma és lázadása között. El kellett döntenie akkor mindenkinek, hogy merre fordítja a tekintetét és mire fókuszál: saját magára vagy Isten szabadítására. Hiábavalóvá lett a rézkígyó annak az embernek, aki nem tekintett fel rá, hiábavalóvá lett Isten elkészített szabadítása a halálból annak az embernek, aki nem hitt benne és nem cselekedett hitből.

Ezt azért nagyon fontos megértenünk, mert az evangélium szívéét jelentő János 3:16-ot nem véletlenül éppen a rézkígyóra való emlékeztetés előzi meg! Olvassuk el a **János 3:14-15**-öt:

Ahogy Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie, hogy aki hisz, annak örök élete legyen őbenne.

A rézkígyó felemeltetése talán a legnagyobb ószövetségi előképe Jézus Krisztus golgotai kereszthalálának! Mózes póznáján a kígyó volt felfüggesztve. A kígyó a Bibliában az Ördög jelképe. A rézkígyó tulajdonképpen a kígyó kivégzésének a szimbóluma volt, annak a kígyónak, amely halálra marta Isten népét. És ahogyan a kígyó kifüggesztése, a póznára való kifeszítése a kígyó feletti győzelmet jelképezte és hirdette ki, ugyanígy a názáreti Jézus Krisztus keresztre feszítése is az ördög, az ősi kígyó feletti győzelem kihirdetését jelenti. És most olyat mondok, amin talán első hallásra fel fogsz háborodni: tudjátok ki van a golgotára feszítve? Az ősi kígyó! A bűn teljessége. Az átkok teljessége! Mert Jézus Krisztus átokká vált értünk! Minden, ami az ördöghöz tartozik, bűn, tisztátalanság, átok, halál, minden ott volt Jézusban! Jézus volt a kígyó a póznán, a kereszten! Oda lett szegezve, mint ahogy a legyőzött kígyót Mózes egyszerűen rákalapálta a póznára, átdöfte, hogy megmutassa: már nem él! Így lett Jézus átokká, kígyóvá, bűnné! Lapozz velem a **Galata 3:13**-hoz:

Krisztus megváltott minket a törvény átkától, úgy, hogy átokká lett értünk - mert meg van írva: Átkozott, aki fán függ

Jézusban Isten legyőzte az ősi kígyót, amelyik halálra marta az emberiséget! DE – önmagában ez a tény nem ér semmit annak az embernek, aki nem tekint fel rá! Aki nem tekint fel Jézusra azzal a hittel, hogy csak ebben van szabadulása és élete! Az hiábavalóvá teszi Jézus Krisztus váltságahalálát a saját maga számára! (Más számára természetesen nem teszi hiábavalóvá, mert a hit személyes dolog.) Mert nem a felemelt kígyó és nem is a kereszt ad szabadulást a halálból és életet – hanem a benne való hit! Csak ha rátekintesz, akkor menekülsz meg! Ez a hit lényege! Jegyezd meg: amerre nézel, amire fókuszálsz, amerre fordítod az életed és a tekinteted, az dönti el, hogy mi lesz veled! Hogy élni fogsz vagy meg fogsz halni! A hittel kapcsolatban ez az első lecke. Hinni azt jelenti, hogy ráfókuszálni és szem előtt tartani valamit. A 9. versben azt olvassuk (a 4Mózes 21-ben), hogy aki feltekintett a rézkígyóra, az mind életben maradt. Ezek a zsidó emberek haldokoltak. Megmárták őket a kígyók. El kellett döntenükhöz, hogy mire néznek, hogy mivel törődnek, hogy hova fókuszálnak: a sebeikre vagy a póznára. Nem nézhették egyszerre a rézkígyót is meg a kígyómarást is egyidőben! Vagy a halálos marással foglalkoznak, vagy a rézkígyóval foglalkoznak. Vagy a látható sebekre néznek, vagy a még nem látható, „csak” megígért gyógyulásra és szabadításra néznek, ami abszurd módon egy botra felszegelt kígyó-makett képében jelent meg. Ma sem könnyebb ez a döntés, mert mi az, ami látható? A rengeteg baj, a betegségek, a nyomorúságok, a természeti katasztrófák, az erkölcstelenség, a becstelenség, az önzés – megannyi halálos seb, amiből vérzik a világunk és vérzik a saját életünk is. És rézkígyó helyett a fakereszt – ennyi látható ma Isten ígéretéből. És neked is el kell döntened, mire tekintesz, hova fókuszálsz: a sebekre vagy a keresztre?! Jézus Krisztus a rézkígyóhoz hasonlóan felszegeztetett és mindenki számára láthatóvá és megismerhetővé lett – de életet, ráadásul örök életet, a halál feletti győzelmet csak a benne való hit adja meg!

Vannak olyanok, akiknek idegesen ide-oda ugrál a tekintetük. Egyszer a sebeik, másszor a kereszt. Egyszer a probléma, aztán a megoldás. Tudjátok ki viselkedik így? Akinek baj van a fejében. A skizofrén, az idegbeteg

ember az, akinek rángatózik a feje és a tekintete. Sajnos sok keresztény ilyen skizofrén és idegbeteg módon éli le az egész életét. Ide-oda hányódnak, de tudjátok meg, hogy ez nem hit! A **Jakab 1:6**-ban ezt olvassuk:

(ha valaki kér valamit...) hittal kérje, semmit sem kételkedve, mert aki kételkedik, az olyan, mint a tenger hulláma, amelyet a szél sodor és ide-oda hajt. Ne gondolja tehát az ilyen, hogy bármit is kaphat az Úrtól, a kétlelkű és minden útján állhatatlan ember.

A hit azt jelenti, hogy ráfókuszálok a rézkígyóra, és ráfókuszálok a golgotai keresztre! A Biblia eredeti nyelve kifejezi azt, hogy nem arról volt szó sem a 4Mózesben, sem a János 3-ban, hogy odasandítok, aztán életem tovább az életem... Nem! Abba az irányba fordulok, abba az irányba fordítom a tekintetemet és az életemet is, és ezután az lesz a szemem előtt. Le sem veszem róla a szemem! Nem nézek többé a sebekre, hanem a rézkígyóra nézek ezután mindig. Ez a hit! Hinni azt jelenti, hogy le sem veszem a szemem Jézusról!

A **Zsidókhoz írt levél 12:1**-ben ezt olvassuk:

Ezért tehát mi is, akiket a bizonyágtevőknek akkora fellege vesz körül, tegyük le minden ránk nehezedő terhet, és a bennünket megkörményező bűnt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát.

És hogyan tudjuk ezt megtenni? A **2. vers** így folytatja:

Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére!

A hit azt jelenti: felnézek Jézusra. Az Egyszerű fordítás ezt az igeverset nagyon kifejezően hozza: ... *le ne vegyük a szemünket Jézusról* Tulajdonképpen ez a hit lényege!

Még egy igeverset szeretnék itt idézni, ez a **2Korintus 3:18**:

Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.

Ez az ige is a hitről szól. A hit definíciója, amely létrehozza a mi dicsőségről dicsőségre való átférmáltatásunkat az, hogy fedetlen arccal szemléljük Jézust. Hogy „Jézuson csüngünk”, hogy nem győzünk betelni vele, hogy folyamatosan rá fókuszálunk. Ez pedig azt is jelenti, hogy a többi dolog, a Jézuson kívül eső dolgok nincsenek benne a látómezőnkben! Emlékezzetek a **Róma 14:23**-ra:

Mert minden, ami nem hitből származik, az bűn.

Vagyis minden, amire nem Jézuson keresztül nézel, amire úgy kell nézned, hogy Jézustól el kell fordulnod, az nem lehet hitből, az a bűn!

2. A HIT A LÁTHATATLAN LÁTHATÓVÁ TÉTELE

Ez a hit második definíciója.

Láttuk, hogy amikor Izráel népének a rézkígyóra fel kellett tekintenie, akkor a gyógyulás és a halálból való megmenekülés még láthatatlan volt. Létezett, mert Isten megígérte, de láthatóvá csak hit által vált. Ezzel megérkeztünk a hit újszövetségi meghatározásához, amelyet A **Zsidó 11:1**-ben olvashatunk – ez az igever a hit kulcsa:

A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés.

Mindenek előtt szeretnék néhány kifejezést a helyére tenni ezzel az igével kapcsolatosan.

A görög nyelvben a „remény” teljesen mást jelent, mint amit mi értünk alatta. Számunkra a remény valami olyasmi, aminek nem biztos a kimenetele. „Remélem, hogy sikerül a vizsgám.” – nem tudom biztosan, mert bármi megtörténhet, és hiába készültem fel, megbukhatok. Nem biztos, hogy sikerül. „Remélem, hogy elérem a vonatot.” – De lehet, hogy nem érem el. Tehát nem 100% biztos a végeredmény. Ilyen a mi reménységünk. Az újszövetségben azonban egészen más! A „remény” görög szava, az „elpisz” egy teljesen valóságos dologra való „várakozást” jelent, amely még nem érkeztek meg. Tehát nem az eredménye kétséges, mint a mi reménységeinkben – egyáltalán, semmi nem kétséges belőle, minden nagyon is szilárd, csak még nem vált valóra, még előttünk áll. Ez a reménység mindig a jövőre vonatkozik, de a tényekkel, a már megtörtént, Isten által adott kijelentésekkel és ígéretekkel számol.

Sokan vannak, akik összekeverik a reménységet a hittel. Ezt mondják: „Hiszem, hogy Isten megteszi ezt vagy azt...- mondjuk meg fog gyógyítani.” Azonban ez gyakran csak annyit jelent, hogy „remélik”, de a végeredményben korántsem biztosak. És ha nem történik meg, amit várnak, akkor azt mondják: „nem ez volt Isten akarata.” Ez azonban nem a bibliai reménység és hit, hanem csak valamiféle emberi vallásoskodás, ami a bibliai igazságok nagyon felületes ismeretéből fakad. Az igazság ugyanis az, hogy Isten már megtett mindent értünk Jézus Krisztusban, tehát a hitünk nem a végeredményre irányul, mert az egy tőlünk teljesen független történelmi és szellemi tény, hanem annak a megérkezésére és érvényesítésére a saját életünkben.

Nézzünk egy nagyon egyszerű példát. A **Jakab 5:15-ben** ezt olvassuk:

És a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt, sőt ha bűnt követett is el, bocsánatot nyer.

A szövegösszefüggésből teljesen világos, hogy itt egy fizikai betegségben szenvedő emberről van szó, aki az előző versek szerint magához hivatja a gyülekezet véneit, akik megkenik őt olajjal és imádkoznak érte. És ebben az igeversben van egy Isten által adott kijelentés illetve ígélet: „a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt”. (Lesz szó a gyógyításról egy külön tanításban, most a hit működése szempontjából vizsgáljuk ezt az ígét.) Vajon mi történik ilyenkor? A vének imádkoznak, és „remélik”, hogy Isten meggyógyítja a beteget? Mi így szoktuk, legalábbis. „Uram, ha akarod, gyógyítsd meg...” Imádkozunk, de nem tudjuk, mi lesz a végeredmény. De ez nem hit, még csak nem is reménység a biblia szerint. És hogyan történik a gyógyulás? Jézus meghallgatja az imánkat, lejön a mennyből és meggyógyítja a beteget? Az imádságunk következménye a gyógyulás – már ha jól imádkozunk, tényleg van hitünk, és még ki tudja, mitől függ az ilyen esetleges végeredmény. Így működik mindez?

A Biblia szerint NEM! Először is nem esetleges a végeredmény, mert a Jakab 5:15 nincs megcsillagozva, hogy alul az apróbetűs rész lekorlátozza az ígéletet arra, hogy ez csak az apostoli időkben működött, csak megfelelő számú vagy hitű vének esetén működik, stb. Ezt Isten megígérte. Mi az alapja annak, hogy ez bárhol, bármikor, bárkivel további feltételek nélkül is működhet? Az, hogy Jézus Krisztus egyszer s mindenkorra rendelkezésünkre bocsátotta a gyógyítást a golgotai kereszten. Ő nem most gyógyít, vagy holnap, amikor megbetegszünk, hanem az ő sebeiben, a golgotai kereszten gyógyított meg mindenkit. Ez a tény. A Jakab 5:15-ben megígért gyógyítás kétezer éve mindenki rendelkezésére áll. De hogy ránk mikor lesz érvényes ez a tény, az attól függ, mikor nézünk fel hittel Jézusra, és mikor cselekszünk Isten rendelkezése szerint. A rézkígyót sem abban a pillanatban és főleg nem azután állították fel, hogy valaki megfordult és egy bizonyos irányba nézett. A rézkígyó egy bizonyos helyen állt, mindenki ismerte a helyét, de ha valaki csak napok múlva volt hajlandó hittel arra fordulni, akkor a szabadítás ténye és az elkészített gyógyulás egészen addig nem volt érvényes rá.

Ugyanígy működik minden, amire a Biblia azt mondja, hogy „hit által” működik. Jézus Krisztus mindent megtett és 100%-osan bebiztosított a mi üdvösségünkkel kapcsolatosan, és most fenn van a mennyekben, és az Atya jobbján képvisel bennünket. Ő már nem tesz hozzá semmit ahhoz az örökséghez, amit elkészített nekünk, nem pótolgatja, hanem az teljessé lett a Golgotán. Isten ígéretei elhangoztak, Isten akarata megfogalmazódott a Bibliában, Isten beszédében – ezekre a dolgokra ő már igent mondott. Jézus Krisztus minden ember számára elérhetővé tette a szabadítást, az ígéretek és az áldásokat a belé vetett hit által. Innentől kezdve az, hogy mennyi és mikortól kezdve érvényes mindebből ránk, kizárólag rajtunk múlik. A

hitünkön múlik. Életünk legtöbb kérdése tehát nem azon múlik, hogy Isten megteszi ezt vagy azt értünk egy bizonyos napon vagy időszakban, amikor majd szükségbe, nyomorúságba, bármilyen élethelyzetbe jutunk – éppen ellenkezőleg: rajtunk múlik, hogy elfogadjuk-e, amit Ő már kétezer éve egyszer s mindenkorra elvégzett és megtett értünk! Ez a mi reménységünk, meg a bibliai reménység közötti nagy-nagy különbség! Mi abban reménykedünk, hogy Isten talán megszabadít, talán örvendező szívűvé tud tenni, talán meggyógyít, talán bővölködővé tesz – pedig Ő ezeket biztosra ígérte és már régen elkészítette és a rendelkezésünkre bocsátotta! Még egy nagyon fontos ígét kell ezzel kapcsolatban megtanulnunk. A **2Korintus 1:20** ezt mondja:

Mert valahány ígérete van Istennek, azokra őbenne van az igen, és ezért általa van az ámen is, az Isten dicsőségére általunk.

Ez kulcsfontosságú ige! Ugyanis arról szól, hogy mindarra, amit Isten Krisztuson keresztül elvégzett és nekünk ígért, 100%-os garanciát vállalt, tehát a végeredmény kétségbevonhatatlan, mert a végeredmény **ÁLTALA** van. Azonban az Isten dicsőségére láthatóvá és valóságossá **ÁLTALUNK** LESZ! Értitek? Isten garantálja azt, ami most még nem látható, mi pedig a hitünk által láthatóvá tesszük, és ez lesz az Ő dicsőségére, mert Ő úgy határozott, hogy minden tettét a neki hit által engedelmeskedő embereken keresztül valósítja meg és teszi láthatóvá a teremtett világbat!

Mindenki ismeri azt a mondást, hogy „hiszem, ha látom!” Nagyon szomorú, hogy a legtöbb keresztyén is így gondolkodik és így éli az életét. Pedig ez helytelen hozzáállás, mert a Bibliából éppen az az alapelv derül ki, hogy ha hiszem, akkor (és csak akkor) meg is fogom látni!

Néha lehet hallani, ahogy az emberek így beszélnek: „hát igen, annak idején Müller Györgynek vagy Kornya Mihálynak vakhite volt.” Az igazi hit azonban soha nem vak! A hit éppen ellenkezőleg: mindig lát! Akkor is lát, amikor más még nem lát semmit! A hit mindig átlát az élet viharain, átlát a körülményeken, átlát a realitásokon, mert a hit **mindig a végeredményt mondja ki a pillanatnyilag létezőkkel és láthatókkal szemben!** Ebből a szempontból a hit a repülőgép radarjához hasonló. Ha a radart bekapcsoljuk, akkor a viharos zónán keresztül is tisztán látjuk, hogy mi van előttünk, és hogy merre kell menni. Lehet, hogy a felhők között a repülőgép orrát sem látja a pilóta, de ha be van kapcsolva a radar, akkor elég azt nézni, az ablakra föl se kell tekinteni, teljes mértékben biztonságban van az ember.

Hadd ismételjem meg a definíciót, jó lenne, ha a szívünkbe vésnénk: a hit mindig a végeredményt mondja ki a pillanatnyilag létező és látható valósággal szemben.

Lássunk erre két bibliai példát.

Józsué könyve 2. rész – Jerikó bevétele. Józsué elkezdte kerülgetni az ő népével Jerikó városát, mert Isten ezt mondta neki. És a Zsidókhoz írt levélben ezt olvassuk: „hit által omlottak le Jerikó kőfalai, miután körüljárták azokat hét napon át” Azáltal a hit által, amelyik már az első napon, az első körben pontosan látta a város leomlását. Vagy el tudjuk azt képzelni, hogy menetel a nép körbe-körbe Jerikó körül, és közben arról beszélgetnek az egymás mellett menetelők, hogy de ciki lesz, ha mégsem történik semmi? Az egész város rajtunk fog röhögni, azt hiszik becsavarodtunk Jerikó körbecsavargásától... – Én nem gondolom, hogy ez téma lett volna. Mert itt a különbség a mi reménységünk, meg a hit reménysége között: mi reméljük, hogy tényleg összedől, és nem maradunk a pácban – Józsué pedig tudta, hogy összedől, már látta a romokat, csak még menetelni kellett hat napig. De nem volt kétsége a végeredményben! Ezért került be a hit hősei közé!

A másik példa Jézus életéből Lázár feltámasztása. A **János 11-ben** van ez a történet megírva. Márta jajveszékel, Jézus pedig azt mondja: fel fog támadni a testvéred. A realitás egy négynapos hullá. A hit pedig az, hogy „csak alszik”, és ki fog sétálni a sírból. És úgy is történt. Tehát a hit mindig a megígért, de még láthatatlan végeredményt látja a pillanatnyilag látható valósággal szemben.

A hit törvényszerűsége az, hogy amíg egy adott dolog fel nem tűnik az életünkben, amíg nem válik láthatóvá, addig a hit foglalja el annak a helyét. Amikor aztán a dolog megjelenik, akkor már nincs szükség többé hitre, mert akkor már látásban járunk. Amíg azonban ez nem válik valóra, addig a hitünk az egyetlen bizonyítéka annak, hogy az adott dolog a birtokunkban van.

Itt jutunk vissza az eredeti ígénk vizsgálatához, ezzel a reménységet mára kitárgyaltuk, mehetünk tovább:

A hit a nem látható dolgokról való meggyőződés.

De mik ezek a nem látható dolgok?

ISTEN MINDEN ÍGÉRETE! Én most az Isten ígéreteibe vetett hitről beszélek, mert egyedül annak a beteljesedése bizonyos. A teljesen bizonyos hit csak olyan dolgokra vonatkozik, amelyeket Isten megígért. És honnan tudhatjuk meg, mit ígért meg Isten 100%-os bizonyossággal? A kijelentésből, a Bibliából! Ezért kell azt nagyon jól ismernünk. Tehát akármit nem kaphatunk meg – ez az egyik fele ennek az igazságnak. Amit Isten nem ígért meg nekünk, azt nem kaphatjuk meg, akármekkora hitünk is van. A másik fele viszont az, hogy amit Isten megígért, abból MINDEN a miénk, mert Isten ígéreteinek birtokosai és örökösei vagyunk! Hadd ismétljem meg a **2Korintus 1:20**-at:

Mert akárhány ígérete is van Istennek, azokra őbenne van az igen, és ezért általa van az ámen is, az Isten dicsőségére általunk.

Nem mi hozzuk létre a dolgokat – Isten hozta létre az ígéretei által – de mi vesszük el, mi hívjuk elő, mi tesszük működővé a hitünk által!

És éppen erről beszél a **Zsidó 11:1** is: **a hit a nem látható dolgok láthatóvá tétele**. Mert ez van az eredeti görög szövegben! Nem csupán a „meggyőződésről” van ott szó – persze az is benne van. De a görögben ennél sokkal több van: nem csak ismeret, hanem cselekedet van benne! Sajnos minden magyar bibliafordítás a „meggyőződést” szót fordítja, pedig a görög szó pontos jelentése a létrehíváshoz, a manifesztáláshoz kapcsolódik! Nagyon fontos dolog ez – az egész keresztyén életünket meghatározza! Mert úgy látom, hogy a tradicionális hit és a karizmatikus hit közötti különbség éppen itt van. A vallásos hit, a tradicionális hit pontosan tudja, hogy mi van megírva a Bibliában, kívülről idézi, elemzi, és meg van győződve arról, hogy azt valóban Isten mondta. De nem biztos abban, hogy ez az ő életére nézve is igaz. A tradicionális hit fej-hit, ismeret-hit, tudás-hit – ami nem baj, csak nem elég! Nem elég, mert hány örömtelen, szegény, bűnöktől megkötözött, lelkiekben is szűkölködő, erőtlen keresztyén ember tengődik a gyülekezeteinkben szilárd „meggyőződéssel”?! Ha nézzük a sok erőtlen, csak elméleteket idézgető gyülekezetet, akkor nem is csodálkozhatunk azon, hogy a kívülállóknak nem sok különbséget tudnak felfedezni maguk között meg közöttünk, mert a legtöbb hívő élete semmivel sem boldogabb és tartalmasabb, mint az övéké – csak bőbeszédűbb. Mert sokszor csak annyit látnak a mai keresztyénekből, hogy van miről beszélgetniük, van témájuk vasárnaponként. De csak ritkán látják ezeket a beszéd témákat működni az életükben! A karizmatikus hit viszont cselekvő hit. Nem csak ismeri a láthatatlan dolgokat, hanem előhívja és láthatóvá is teszi! Ehhez Istenbe vetett és kételkedés nélküli bizalom kell, bátorság kell, elszántság kell, ehhez megváltozott gondolkodás kell! Ez sokkal több, mint a realitás, ez irreális, ez már szinte őrültség, legalább akkora, mint hétszer körbejárni egy várost azzal a biztos tudattal, hogy a hetedik napra magától össze fog dőlni. Józsué hite karizmatikus cselekvő hit volt, mert ott trappolt hét napon keresztül Jerikó körül. Ez a hit lényege – Isten megígérte, akkor nem is lehet másképp! De nem csupán ismeri az ígéreteket – hanem aszerint is cselekszik. Kész ténynek veszi az ígéretet, mert nem kételkedik a végeredményben, mivel Isten szava áll mögötte fedezetként. Hadd ismétljem meg újra: a vallásos, tradicionális hit ismeri az ígéreteket – a bátor, karizmatikus hit viszont létrehívja, láthatóvá teszi a még nem látható ígéreteket. Mert a hit a nem látható dolgok láthatóvá tétele – a Zsidó 11:1 szó szerinti fordítása alapján.

Amikor gyerekek voltunk, az udvarunkban volt egy régi, fecskefarkú Skoda Oktáviánk. Öcsémrel rengeteget játszottunk benne: beleültünk és berregtünk, dőltünk jobbra-balra, és játékból kétszázal száguldoztunk – attól függetlenül, hogy ez a Skoda már régen nem működött. Apukám megjárta vele a Magas-Tátrát, betonoszlopot döntött ki vele, olyan vastag karosszériája volt – de amikor mi játszottunk

benne, már a kereke feléig elsüllyedt a földben és benőtte a gaz a motorterét. Nem baj, nekünk jó volt, és óriási élményt jelentett, hogy nekünk volt egy „igazi autónk”. Sajnos sok ilyen gyülekezet és hívő ember van manapság, mint ez a régi Skoda Oktávia: már rég nem megy sehová, már nem lehet eljutni általa sehová – csak ülünk benne, rángatjuk a kormányt ide-oda és berregünk hangosan. De nem működik a dolog! Berregés van – de mozgás nincs, egyhelyben állunk! Meg vagyunk győződve arról, hogy tényleg autóban ülünk, csak épp nem működik az autó, nem jó arra, amire gyártották, mert nem lehet eljutni vele sehová. Tudjátok, a mi küldetésünk nem az, hogy táraikat gyűjtsünk az autónkba az együtt-berregéshez. Hanem hogy eljussunk a célunkhoz. Az autó csak az utazási eszköz ebben. Nem az a cél, hogy a gyülekezeteinket megtöltsük olyan emberekkel, akik tudják, hogy mi van leírva a Bibliában – hanem az a cél, hogy ami le van írva a Bibliában Isten ígéreteiként, azok működjenek az életünkben! Ez a hit lényege!

3. A HITBŐL FAKADÓ CSELEKEDETEK

Eddig láttuk, hogy az élő és működő hit két definícióját tanultuk meg, most pedig ki kell egészítenünk egy harmadikkal, amely felteszi a koronát az első kettőre. Mivel ez egy nagy és fontos téma, ezért külön foglalkozunk vele.

A hit harmadik definíciója nagyon egyszerű: **a hit nem más, mint a hitnek megfelelő cselekedetek összessége**. A láthatatlannak ugyanis valahogyan láthatóvá kell válnia, és ez nem megy másképpen, mint a mi cselekedeteinken keresztül.

Az **1Mózes 18:19** lesz az alapigénk ebben a témában:

*Hiszen Ábrahámától nagy és hatalmas nép fog származni, és általa nyer áldást a föld minden népe. Mert őt választottam ki arra, hogy megparancsolja fiainak és háza népének is, hogy őrizzék meg az ÚR útját, **cselekedjenek az igazságnak és jognak megfelelően**, hogy az ÚR is beteljesítse, amit megígért Ábrahámnak.*

Ábrahám Isten kiválasztotta, akit Isten a hite miatt választott magának, ő hordozza minden nép áldását – és hogy Isten kiválasztása és áldása láthatóvá váljék, ahhoz Ábrahámnak az igazság és a jog cselekedeteit kell cselekednie. De milyen igazságról és milyen jogról van itt szó? A törvényéről? NEM! Hiszen Izráel itt még nem is létezett, mint nép, ez még nem a Sínai-hegy, itt még nincs törvényadás, mégcsak Tízparancsolat sem! Itt egyetlen igazság és jog létezik: a HIT igazsága és joga! És utólag, a Római levélből már látjuk, hogy az ószövetségi törvények sem arra valók, hogy igazságot és jogot szolgáltatassanak nekünk, hanem hogy elvezessenek bennünket a kegyelem forrásához, mert a mi igazságunk és a mi üdvösséghez való jogunk kizárólag hitből fakad, és nem a törvény betartásából. Azonban nem egy elméleti hitből, hanem a hitnek megfelelő cselekedeteinkből!

Szeretnék egy nagyon egyszerű folyamatot felvázolni, amely jól nyomon követhető Ábrahám, de Mózes, József, és Isten minden hithősének életében. Ez a folyamatára valahogy így néz ki:

ISTENI ÍGÉRET (és a hozzá tartozó feltétel vagy parancs) → HIT → HITNEK MEGFELELŐ CSELEKEDETEK → TERMÉSZETFELETTI EREDMÉNY

Képzeljük el, hogy Isten természetfeletti áldásainak, erejének, gazdagságának forrása olyan, mint egy konnektor. A konnektorban lévő elektromos áram egy számunkra láthatatlan dolog. Hiába nézünk a lukba, nem látunk semmit. Mégis van benne valami, ami minden elektromos eszközünket működtetni tudja. Fogjunk egy lámpát, amelyben ott az izzó. Az izzó arra lett alkotva, hogy világítson. Ehhez azonban szükség van az elektromos áramra a konnektorból.

A hit elmélete az, hogy a konnektorban lévő láthatatlan erőforrás világosságot tud csinálni ebből az egyébként nem világító eszközökből. Mi nem látjuk az elektromos áramot, de elhisszük, hogy ez az állítás igaz. Egy esőerdei bennszülött ezt nem biztos, hogy elhinné. Mi azonban már sokszor tapasztaltuk, és bár a legtöbben nem tudnánk elmondani az elektromos áram vagy az izzó működésének elvét, mégis tudjuk, hogy működik. Ahhoz azonban, hogy a lámpánk világítson, nem elég tudnunk, hogy ha bedugjuk a hálózatba, akkor világítani fog, az elektromosságba vetett hitünk nem elég ahhoz, hogy világosság legyen, meg is kell tennünk azt, hogy bedugjuk a konnektorba a lámpa csatlakozóját.

Láttatok már amerikai, orosz vagy ázsiai hálózati csatlakozót – vagyis villásdugót? Teljesen más, mint az európai. Az a dugalj nem passzol bele a mi konnektorainkba! Hiába is erőltetnénk, nem tudnánk bedugni. Az eszközünk megvan, a hálózati erőforrás a rendelkezésünkre áll, hisszük, hogy az elektromosság működtetni tudja a lámpánkat, hogy világosságban lehessünk, a készség is megvan arra nézve, hogy világosságot csináljunk – valami azonban nem stimmel. Még hozzá a cselekedetekenél nem stimmel: nem megfelelő a csatlakozó. Ez a nem megfelelő csatlakozó az életünkben a bibliai hittől eltérő, vagyis nem a hit igazságának és jogának megfelelő cselekedet! És nagyon sok keresztény ember ezért frusztrálódik a hívő életében! Mert megismerte Isten áldásait, ígéreteit és akaratát, van valamiféle hite is abban, hogy ez

működőképes, azonban mégsem látja mindezeket megvalósulni a saját életében. Mert a cselekedetei nem kompatibilisek a hitéhez, és ezzel nem tud becsatlakozni Isten természetfeletti erőforrásába. A hittel nem kompatibilis cselekedetek a nem biblikus és a nem hitből fakadó cselekedetek. Nagyon egyszerűen írja ezt le Pál apostol a **Róma 14:13-ban**:

Minden, ami nem hitből származik, az bűn.

Minden nem hitből való cselekedet eltéveszti Isten akaratát, célját, lehetőségeit, mert a bűnnek ez a lényege, és ha nem is válik gonosszá, emberi marad. A hittel nem kompatibilis cselekedetek erőtlenek és isten-telenek lesznek és maradnak.

Nézzünk egy nagyon egyszerű és kézzel fogható példát. Istennek van kijelentése, ígérete a betegségekben való gyógyulásra. Ez benne van a megváltás örökségében, ami a fiúságunkkal a miénk lett Jézus Krisztusban. Az evangéliumoknak szinte egyetlen olyan oldala sincs, ahol ne gyógyult volna meg valaki, és ugyanez jellemző maradt az Apostolok Cselekedeteiben is. Mivel erről amúgy is lesz egy külön tanítás, most csak két igét említek az ígéretekre és kijelentésekre. Az első Jézus Krisztus eljövételének és küldetésének meghatározása, ahogyan saját maga fogalmazta meg a **Lukács 4:18-19-ben**:

Az ÚR Lelke van énrajtam, mivel felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek; azért küldött el, hogy a szabadulást hirdessem a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását; hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat, és hirdessem az Úr kedves esztendejét.

A másik kulcsige pedig a **Jakab 5:14-15**:

Beteg-e valaki közöttetek? Hívassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte, és kenjék meg olajjal az Úr nevében. És a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt, sőt ha bűnt követett is el, bocsánatot nyer.

Ebből a két igehelyből két egyszerű tényt megállapíthatunk: az első, hogy Jézus azért jött, hogy gyógyítson. Erre van hatalma és ezt akarja is. A második pedig, hogy mennybemenetele után az újszövetségi gyülekezetnek adott egy mintát arra, hogy ezt hogyan gyakorolják. A hit igazságának és a gyógyulás jogának a cselekedetei tehát (1.) a gyülekezethez való tartozás, (2.) a betegség elismerése a vének elhívása által, (3.) a vének együttes kézzeláttételes imádsága és (4.) a hitből fakadó imádság. Ezek a hit igazságának és a gyógyulás jogának a cselekedetei.

Ezzel szemben pedig ott vannak a mi nem kompatibilis cselekedeteink az orvosokba vetett hittől kezdve a karizmatikus kiabálós-parancsolgató imakommandókig minden szinten, és csodálkozunk, hogy nem igazán látunk valóságos és végleges gyógyulásokat, amelyeket orvosilag is lehet igazolni. Ha nem a hit igazságának és a ígérek jogának megfelelő cselekedeteket tesszük, ne is csodálkozunk, hogy elmaradnak a mennyei végeredmények. És lehetne ezt a kiragadott példát folytatni a misszióval, a pénzügyeinkkel, a családjaink állapotával – ha nem a hitünknek megfelelőek a cselekedeteink, akkor nem lesznek a hitünknek megfelelő végeredmények sem az életünkben! Jegyezzük meg: csak a hitből fakadó és a hitnek megfelelő cselekedetek váltanak ki mennyei reakciókat! És nem a hittel való elvi vagy elméleti egyetértés, nem a hitnek szóló tetszésnyilvánítás, nem a hangos ámenezés és hallelujázás! Isten nem szimpatizánsokat keres, szurkolókat vagy egyetértőket – hanem követőket! Akik teszik is azt, amivel egyetértenek és amiért lelkesednek.

Sokszor várunk Istenre, és nem értjük, miért nem cselekszik. Pedig a helyzet az, hogy Ő már mindent megtett, amire nekünk szükségünk van, és ezt a Krisztusban megörökölt üdvösségben a rendelkezésünkre is bocsátotta! Ne gondoljuk, hogy Isten most szaladgál szabadítani, gyógyítani, szükségeket betölteni, ezerfelé, amikor épp valakinek eszébe jut valami kérés: Ő Jézus Krisztusban megnyitott egy forrást, egy erőforrást – a példánk kedvéért egy áramforrást – és abba mindenki be tud csatlakozni, aki hisz abban, hogy

az az erőforrás, amit nem lát, mégis működik, és akinek VAN KOMPATIBILIS DUGÓJA hozzá! Megismétlem:
Isten MINDENT MEGTETT értünk Jézus Krisztusban! Nézzük a Bibliát:

Róma 8:32

Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ajándékozna nekünk vele együtt mindent?

1Timóteus 6:17

Azoknak pedig, akik e világban gazdagok, parancsolt meg, hogy ne legyenek gőgösek, és ne a bizonytalan gazdagságban reménykedjenek, hanem Istenben, aki megélhetésünkre mindent bőségesen megad nekünk.

Filippi 4:13

Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.

Kolossé 2:15

Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk. – Nem most szerez győzelmet Isten a gonosz felett, hanem Krisztusban megtette, de nekünk kell érvényesítenünk a hitünk által!

2Péter 1:3

Az ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, azért, hogy megismertük őt, aki saját dicsőségével és erejével hívott el minket.

Ő már cselekedett. Amikor mi még semmit nem tudtunk róla, már akkor cselekedett értünk! ÉS AZÓTA Ő VÁR RÁNK! Várja, hogy elhiggyük és elfogadjuk mindazt, amit Ő megtett értünk, amit Ő odaajándékozott Jézus Krisztusban nekünk, és várja a hitünknek megfelelő cselekedeteinket! Most Ő várja tőlünk, hogy cselekedjünk a hit igazsága és az isteniúság jogrendje szerinti cselekedeteket, mert ha ezeket tesszük, akkor minden áldása, ígérete, akarata AUTOMATIKUSAN megjelenik és elkezd működni az életünkben! Jegyezzük meg: a Golgota óta a cselekvés feladata már nem Istené, hanem a miénk!

Ábrahám a hit embere volt, és hite a cselekedeteiben nyilvánult meg. Amikor Isten elkérte tőle Izsákot, akkor nem azt mondta neki Ábrahám, hogy 'Uram, úgyis mindened az enyém' – aztán a másik oldalára fordulva aludt tovább, hanem megfogta Izsákot, felrakta az oltárra, és csak Istenen múlt, hogy Ábrahámnak nem kellett leszúrnia a saját fiát. Mert Ábrahám ennyire komolyan vette, amit az Úr mondott. Amit megértett, azt azonnal elkezdte csinálni. A hitéhez automatikusan hozzárendelte a cselekedeteit. Mi valószínűleg kimagyaráztuk volna, hogy Isten úgyse kér emberáldozatot, az nem jellemző rá, úgyse gondolja komolyan, meg aztán ráérünk még ezt jobban megvizsgálni, stb. stb. Ez az elméleti kereszténység útja. A szellemi karosszékben ücsörgő kereszténységé. Sokan élnek így: Isten mond nekik valamit, de inkább átkapcsolnak egy másik csatornára, főleg ha valami rázós dolgot kér vagy mond nekik Isten, nincs kedvük felkelni a kényelmes karosszékükből, nem akarják elhagyni a kényelmi zónájukat vagy a megszokásaikat. De tudjátok, mire elég ez a mentalitás? A tévénézéshez! Hogy bámuld tátott szájjal, amit mások életében, mások gyülekezetében látsz, amit MÁSOK CSELEKSZENEK Istenért! Hogy bámulhasd tátott szájjal mások áldásait és mások istenélményeit. És persze mikor álmosan bebújsz az ágyadba, elmész az alvó gyülekezetedbe, ahol mindenkinek ugyanilyen a mentalitása, akkor majd megbeszélitek, hogy ez úgyis csak film, ilyen a valóságban úgyszincs. És kimaradsz valamiből – kimaradsz a lényegből és az életből!

Ha végignézzük a Bibliát, akkor azt látjuk, hogy Isten emberei soha nem elemezgették, kritizálták Isten kijelentéseit – hanem egyszerűen és magától értetődően cselekedtek. Csak néhány példa:

2Mózes 4:1-4

Mózes így felelt Istennek: Hátha nem hisznek nekem, és nem hallgatnak a szavamra, hanem azt mondják, hogy nem jelent meg neked az ÚR?!

De az ÚR erre azt mondta neki: Mi van a kezeden? Egy bot - felelte ő. Dobd a földre! - mondta az ÚR. Amikor a földre dobta, kígyóvá vált, és Mózes elfutott előle. Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek: Nyújtsd ki a kezedet, és ragadd meg a farkánál! Mózes kinyújtotta a kezét, és megmarkolta, az pedig bottá vált a markában.

Nagyon egyszerű történet: Isten azt mondta Mózesnek: Dobd el a botot. Mózes eldobta, és kígyó lett belőle. Isten azt mondta: fogd meg a kígyót! És Mózes megfogta. És bot lett belőle. Isten mond valamit, és Mózes nem kezd el okoskodni, hogy Uram, mit akarsz a bottal, csinálj

valami rendes csodát, vagy hogy gondoltad, hogy én kígyókat fogdossak, az veszélyes, mi lesz, ha megmar?! – Tette, amit mondott neki Isten, akkor is, ha nem volt túl sok értelme első hallásra.

2Mózes 14:16 és 21-22

Te pedig emeld föl a botodat, nyújtsd a kezedet a tenger fölé, és hasítsd ketté, hogy szárazon menjenek át Izráel fiai a tenger közepén... Mózes kinyújtotta kezét a tenger felé, az ÚR pedig egész éjjel visszafelé hajtotta a tengert erős keleti széllel, és szárazzá tette a tengert, úgyhogy a víz kettévált. Izráel fiai szárazon mentek be a tenger közepébe, és a víz jobbról-balról falként állt.

Teljesen irreális dolog, hogy kettéváljon a Vörös-tenger. Isten mond valamit Mózesnek, Mózes nem okoskodik, hanem csinálja. Az eredmény a Biblia egyik legnagyobb csodája.

Józsúé 6. Jerikó bevétele

Az előző tanításban már láttuk: Isten azt mondja Józsúéknak, fogd a seregedet, és hét napig kerüld meg a várost. És Józsúé nem mondja, hogy Uram, hülyének fognak nézni bennünket, vagy hogy 'én még benne is lennék, de hogy mondjam el ezt a hadseregemnek' – hanem csinálják. És megjelenik a cselekedetek természetfeletti következménye, és ledőlnek Jerikó falai.

2Királyok 5 – Naámán gyógyulása

Elizeus azt mondja a leprás hadseregarancsnoknak, hogy fürödj meg hétszer a Jordánban. Naámán először ki is akad erre az ostobaságra. De aztán megteszi. Megjelenik a hit, és a hit megnyilvánul a cselekedetekben. Az eredmény a teljes gyógyulás.

Máté 12:13

Jézus azt mondja a zsinagógában egy béna kezű embernek: „*Nyújtsd ki a kezéd!*” – És a béna nem mondja Jézusnak, hogy 'Uram, nem látsz, ha ki tudnám nyújtani, akkor már rég megtettem volna, béna vagyok, és ez azt jelenti, hogy nem tudok kinyújtani...'. Nem, azt olvassuk, hogy „*kinyújtotta, és meggyógyult a keze: ugyanolyan ép lett, mint a másik.*”

Estig lehetne sorolni a bibliai példákat. De így működik ez a mi életünkben is. Erre is mondok néhány példát:

Olvastam a Bibliában, hogy aki kér, annak adjatok. Aztán egy éjjel egy szipus roma gyerek elkérte a gitáromat, „kölcsonbe”. Azt mondtam neki, ha itt hagyod a zacskódat, és visszahozod egy hét múlva, odaadom. Nagyon meglepődött. Cseréltünk, én elvittem a ragasztóját, ő a gitáromat. És egy hét múlva visszahozta, és azt mondta, hogy soha senki nem bízott meg benne. És ezután beszélgettünk az evangéliumról.

Olvastam a Bibliában, hogy ha Isten országát keressük először, akkor Ő gondoskodik rólunk egzisztenciálisan, vagyis megadja az ételt, ruházatot, megélhetést. Aztán olyan helyzetbe kerültünk, amikor minden pénzünket oda kellett adnunk Istennek, és szó szerint 20 Forintunk maradt egy egész hónapra. Kenyérre sem volt elég. És Isten a következő két hétben minden egyes napon küldött valakit étellel és élelmiszerrel, pedig mi senkinek nem mondtuk el, milyen helyzetbe kerültünk, és a harmadik héten minden napon küldött valakit pénzzel, és a vége az lett, hogy a lakásunk hasonlatossá vált egy élelmiszer nagykereskedéshez, és tízszer annyi pénzünk volt, mint amennyit odaadtunk az Úr munkájára.

Olvastam a Bibliában, hogy Jézusért el kell hordoznunk minden megaláztatást és nyomorúságot. Amikor besoroztak, mindenkinek, a tisztéknek is első nap elmondtam, hogy Jézus küldött ebbe a laktanyába, hogy ez a laktanya megtérjen és megváltozzon. Azután három hónapig minden aljamunkát velem csináltattak, a saját kopasztársaim is csak szórakoztak velem. De utána elkezdett megváltozni a laktanya. Nagy történet, most nem tudom ezt elmesélni. De Isten megváltoztatta a laktanya egész légkörét.

Így működik ez. Ezt a sort is folytathatnám – és valószínűleg sokatoknak van számtalan ezekhez hasonló története. A hitnek megfelelő cselekedeteknek mindig természetfeletti következményei voltak. A hitnek nem megfelelő cselekedetek pedig maradtak az emberi síkon, rosszabb esetben pedig átcsúsztak az ördögi síkra.

Ha egy kis időre még visszatérünk a bibliai példákra, néhány tanulságot levonhatunk belőlük. Az első, hogy Isten emberei soha nem kritizálták Isten kijelentéseit. Mi nagyon hozzászoktunk ahhoz, hogy kielemezzük, értékelgessük, kritizálgassuk a tanításokat és az igehirdetéseket. Ez általában azzal folytatódik, hogy „nem mindennel értünk egyet”, és azzal ér véget, hogy semmit nem csinálunk meg belőle. És sajnos ez egy mentalitás. Ez soha nem egyszeri eset valakinek az életében, hanem egy nagyon is elterjedt mentalitás ma a keresztények között.

Hadd fogalmazzam meg ezt másképpen: Isten beszéde megtermékenyít bennünket. Amikor halljuk az Igét, olvassuk a Bibliát vagy hallgatjuk a tanítást, akkor az Ige megfogban bennünk. De a hit általi cselekedetek vezetnek a szüléshez! Napvilágra kell jönnie belőlünk annak, amit Isten természetfeletti módon belénk helyezett, ahogyan az édesanya hasában lévő gyermek sem látszik a születése előtt, bár vannak szemmel látható jelei is a jelenlétének, mégis meg kell születnie ahhoz, hogy az a gyermek életre keljen. Isten megtermékenyít bennünk döntéseket, ígéreteket, áldásokat, ezek elkezdnek növekedni, és a cselekedeteink által egyszerűen láthatóvá válnak, és megszületnek a cselekedeteink által. Azonban nálunk nagyon sokszor VETÉLÉS következik be, mert Isten belénk helyezett igéi és ígéretei valahol útközben elhalnak, és nem születnek meg a hitnek megfelelő cselekedetekben. A mai hívő emberek tele vannak ilyen szellemi vetélésekkel, Isten munkáinak, áldásainak, elhívásainak, nagyszerű terveinek elvetélt folyamataival. Arról már nem is beszélve, hogy ez a vetélés néha a szellemi abortuszok miatt következnek be, amikor szándékosan törjük össze és öljük ki Isten akaratát az életünkben az engedetlenségünkkel, a hitetlenségünkkel vagy a bűneinkkel.

A bibliai hithősök nem értékelgették Isten beszédét, nem engedtek utat annak, hogy Isten megkezdett folyamatai elvetéljenek, hanem cselekedtek! Egy nagyon egyszerű jogrendet látunk működni a Bibliában – példaképpen csak egyetlen igét említek, a **2Mózes 8:1-2 és 8-9. versét:**

Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek: Mondd Áronnak, hogy nyújtsa ki kezét botjával együtt a folyók, csatornák és tavak fölé, és hozza föl a békákat Egyiptom földjére! Áron kinyújtotta kezét Egyiptom vizei fölé, és a békák feljöttek, és ellepték Egyiptom földjét.

Mózes és Áron kijött a fáraótól. Mózes azután kiáltott az ÚRhoz a békák miatt, amelyeket a fáraóra küldött. Az ÚR pedig Mózes szava szerint cselekedett.

Először Isten mond valamit Mózesnek, Mózes pedig megcselekszi. AZUTÁN Mózes mond valamit Istennek, és Isten megcselekszi. Ez a bibliai modell! Mi sokszor csak a másodikat szeretnénk, hogy Isten cselekedjen a mi kéréseink szerint – pedig Isten cselekedeteit általában meg kell előznie a mi engedelmességünknek! De a lényeg, hogy a kettő minden esetben együtt működik!

Mik szokták megakadályozni a hitnek megfelelő cselekedeteinket? Vagy ha másképpen fogalmaznám a kérdést: mik okoznak vetéléseket a hitünkben?

A három leggyakoribb ok:

1. A FÉLELEM

Félelem az ismeretlentől, a kihívásoktól, a nehézségektől, a harcoktól vagy emberektől. Nagyon sok Istentől való folyamat vetél el az életünkben a félelmeink miatt. Most csak egy-egy mondatban érintjük ezeket a területeket, mert mindegyikről lesz később részletes tanítás. De jegyezzük meg: nem a félelem lelkét kaptuk Istentől! A félelem mindig egyenlő a vereséggel, mert a félelem is a hit egyik fajtája, csak éppen a vereségbe, az ördögbe vetett hit. És nagyon kell vigyáznunk, mert a negatív irányú hit is láthatóvá teszi a láthatatlan ígéreteket, és könnyen úgy járhatunk, mint Jób, akire csak az a nyomorúság és szenvedés jött,

amelytől előtte is félt és retteget – ahogy ezt maga ismeri be a 3:25-ben. Nincs miért csodálkozni az ördög pusztításra való jogán, mert Jób a félelmével maga nyitotta ki az ajtót előtte.

Ne félj! Ez a Biblia egyik leggyakoribb bátorítása és parancsa. Mert a félelem abortálja a győzelmedet, a csodáidat, a bizonyágtételeidet, a szolgálatodat, az áldásaidat, az elhívásodat! A félelem mozgásképtelenné tesz! Nézzétek meg, hogy aki megijed, megretten, az általában megmerevedik, összekuporodik, és mozgásképtelen, cselekvés-képtelen lesz. A félelem abortálja a hitnek megfelelő cselekedeteidet.

2. A TEST

Ez a másik nagy vetélési forrás. Két nagy irányból törnek be az életünkbe azok a folyamatok, amelyek abortálják a hitünk cselekedeteit. Az egyik irány a test cselekedetei. Ezek kioltják a hit cselekedeteit. A testi kívánságok, a bűn cselekedetei. Olyan ez, mint amikor az egymással ellentétes amplitúdók kioltják egymást. Isten generál egy folyamatot az életünkbe, felgerjeszti a hitünket az istentiszteleten vagy a csendességben, és akkor gyorsan az ördög is generál egy folyamatot az életünkbe, nehogy a hitünkből megszülessenek a hit igazságának és jogának megfelelő cselekedetek.

A másik irány pedig egy speciális testi bűn, a lustaság. Az a tapasztalatom, hogy a legtöbb hitbéli cselekedet a halogatás bűne miatt vetél el! Halogatjuk az engedelmességet. Pedig a Bibliában azt látjuk, hogy akkor kell cselekedni, amikor Isten szól. Mi azonban nagyon lustává, közömbössé váltunk, és nagyon megfertőzött bennünket a halogatás mentalitása. Mindenre alszunk néhányat, néha néhány évet is, halogatjuk a döntéshozatalt, halogatjuk az elkötelezettséget és az áldozatvállalást, és csak csodálkozunk, ha Isten is halogatja az áldásait.

3. A SÁTÁN

Tudd, hogy a hitből fakadó cselekedetek legnagyobb ellensége mindig a Sátán. Mert ő nagyon jól tudja, hogy az ő hatalmát a hit cselekedeteivel meg lehet törni. Szép szavakkal, elméletekkel nem! De a hit cselekedetei mindig legyőzik őt! Éppen ezért a Sátán mindent megtesz, hogy a hitet ne kövessék cselekedetek. Jegyezzétek meg: a Sátán az elméleti keresztényektől soha nem fél! Azok mind a kezében vannak! Nyugodtan uramozhatnak, ámenezhetnek, attól még mennek a pokolba. Benne van a Bibliában, a Máté 24-ben! De ha a hitet követik a hit igazságának és jogának megfelelő cselekedetek, akkor ott neki vége van!

Nézzünk egy példát a Bibliából arra, hogy mi történik, ha az addig elvetélt hitet elkezdik követni a hit cselekedetei. Az **ApCel 19:13-20-hoz** lapozzunk:

Erre a vándorló zsidó ördögűzők közül is megkísérelték néhányan, hogy a gonosz lelkektől megszállottak felett kimondják az Úr Jézus nevét. Így szóltak: „Kényszerítünk titeket arra a Jézusra, akit Pál hirdet!” Egy Szkéva nevű zsidó főpap hét fia is ezt tette. A gonosz lélek azonban visszafelelt, és azt mondta nekik: „Jézust ismerem, Párról is tudok, de ti kik vagytok?” Az az ember pedig, akiben a gonosz lélek volt, rájuk ugrott, legyűrte őket, és föléjük kerekedett, úgyhogy meztelenül és sebesülten futottak ki abból a házból. Tudomására jutott ez minden Efezusban lakó zsidónak és görögnek, úgyhogy félelem szállta meg mindnyájukat, és magasztalták az Úr Jézus nevét. A hívők közül is sokan eljöttek, megvallották és elbeszélték ilyenféle mesterkedéseiket. Azok közül sokan, akik a varázslást úzték, összehordták könyveiket, és mindenki szeme láttára elégették. Mikor kiszámították a könyvek értékét, ötvenezer ezüstpénzre becsülték. Így az Úr ereje által az ige hatalmasan terjedt és megerősödött.

Miről van itt szó? Arról, hogy voltak olyan zsidók, akik szerették volna az ördögűzés hatalmát megkapni, de igazából sem hitük, sem hitből fakadó cselekedeteik nem voltak, ezért a démonok jól elbántak velük. Ez nyilvánosságra került. És akkor istenfélelem támadt az efézusi zsidók között – pedig figyeljétek meg, látszólag a Sátán győzedelmeskedett a magukat hívőknek mondók megalázásával. Azonban ebből feleszméltek a zsidók, és itt jön a lényeg – összehordták az okkult könyveiket, és mindet elégették. És itt világosan kimondja az ige, hogy az efézusi zsidókról volt szó, akiknek Mózes óta parancsba volt adva mindenféle okkultizmussal, varázslással kapcsolatos dolog tiltása. Pontosan tudták, mit mond a Biblia ezekről a dolgokról, de a hitüket talán évszázadokon keresztül nem követték a hit igazságának és jogának megfelelő cselekedeteik. Az ismeret nem hozott cselekedeteket. De amikor látták a természetfeletti működését, ez istenfélelmet generált, és az istenfélelem beindította a cselekedeteket is.

Miért maradtak el addig a cselekedetek? Mert ezeknek a zsidóknak egyáltalán nem volt valóságos Isten hatalma, jelenléte, és nem volt bennük valódi istenfélelem sem. Én sokszor gondoltam már arra, hogy ha egy-két ember a mi gyülekezetünkben is meghalna istentiszteleten azért, mert rejtegeti Isten elől a bűneit, mint Anániás és Szafira, azt hiszem mindenki azonnal nagyon komolyan venné a bűnvallást és az engedelmességet Istennek!

A Bibliában van egy nagyon világos tanítás a hit és a cselekedetek összefüggéséről. A **Jakab 2:14-26** beszél erről:

Testvéreim, mit használ, ha valaki azt mondja, hogy van hite, de cselekedetei nincsenek? Vajon üdvözítheti-e őt egyedül a hit? Ha egy férfi- vagy nőtestvérünknek nincs ruhája, és nincs meg a mindennapi kenyere, valaki pedig ezt mondja nekik közületek: Menjetek el békességgel, melegedjete meg, és lakjatok jól, de nem adjátok meg nekik, amire a testnek szüksége van, mit használ az? Ugyanígy a hit is, ha cselekedetei nincsenek, halott önmagában. Viszont mondhatja valaki azt is: Neked hited van, nekem meg cselekedeteim vannak. Mutasd meg nekem a hitedet cselekedetek nélkül, én is meg fogom neked mutatni cselekedeteim alapján a hitemet. Te hiszed, hogy egy az Isten. Jól teszed. Az ördögök is hiszik és rettegnek. Akarod-e hát tudni, te ostoba ember, hogy a hit cselekedetek nélkül meddő? Ábrahám, a mi atyánk, nem cselekedetekből igazult-e meg, amikor fiát, Izsákot felajánlotta az oltáron? Látod tehát, hogy hite együttműködött cselekedeteivel, és cselekedeteiből lett teljessé a hite. Így teljesedett be az Írás, amely azt mondja: „Ábrahám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt”, és „Isten barátjának neveztetett”. Látjátok tehát, hogy cselekedetekből igazul meg az ember, és nem csupán a hit által. S ugyanígy a parázna Ráháb is, nem cselekedetekből igazult-e meg, amikor befogadta a követeket, és más úton bocsátotta el őket? Mert ahogyan a test halott a lélek nélkül, ugyanígy a hit is halott cselekedetek nélkül.

Három nagyon lényeges dolgot kell megtanulnunk ebből az igeszakaszából.

Az első, hogy a hit és a cselekedetek mindig *együttműködnek* egymással. Vagyis az egyik nem vezet eredményre a másik nélkül. A hit nélküli cselekedetekre, ahogy korábban már láttuk a **Róma 13:14-ben**, azt mondja az Ige, hogy „bűn”, a cselekedetek nélküli hitre pedig itt azt olvastuk, hogy „meddő és halott”. A kettő csak együtt működik.

A másik, ezzel összefüggő igazság, amivel ez az előző kijelentés folytatódik a **22. versben**, hogy a hitet a hitnek megfelelő cselekedetek fogják *beteljesíteni*. A mennyei végeredményekhez késznek kell lennünk – az elméleti hit, az egyetértés azonban még csak félkész hit. A teljességhez, vagyis a befejezett, elkészült, természetfeletti következményeket létrehívó hit csak a cselekedetekkel kiegészült hit. Sőt, a **14. vers** azt mondja, hogy a cselekedetek nélküli hit még az üdvösséghez sem elég! Egészen egyszerűen ugyanis cselekedetek nélküli hit **NEM LÉTEZIK!**

És a harmadik, talán legdrasztikusabban hangzó kijelentés ebből az igeszakaszából az, hogy a cselekedetek nélküli hit még csak az ördögi szint! Arra, hogy egyetértsenek azzal, ami a Bibliában le van írva, még a démonok is képesek. Aki csak eddig jut el, de a hit cselekedetei nem jellemzőek az életére, az még nem jutott tovább a démoni szintnél! Ez még a halál állapota!

Még két igei kijelentést vizsgáljunk meg a hit igazságának és jogának megfelelő cselekedetekkel kapcsolatosan, hogy lezárhassuk ezt a témát. Először lapozzunk az **ApCsel 10:1-4-hez**, ahol Kornéliuszról olvashatunk egy nagyon fontos dolgot:

Élt Cézareában egy Kornéliusz nevű férfi, az úgynevezett itáliai csapat századosa. Egész házanépével együtt kegyes és istenfélő ember volt, aki sok alamizsnát osztogatott a népnek, és szüntelenül könyörgött Istenhez. Ő egyik délután három óra tájban látomásban tisztán látta, hogy az Isten angyala bemegy hozzá, és megszólítja: „Kornéliusz!” Ő pedig rátekintett, és megrémülve kérdezte: „Mi az, Uram?” Erre az angyal ezt mondta neki: „Imádságaid és alamizsnáid emlékeztetőül feljutottak az Isten elé.

Miért Kornéliuszt látogatta meg Isten angyala? Miért Őt szólította meg Isten? Miért neki adott üdvösséget? Mert azt mondta róla Isten angyala, hogy imádságai és pénzügyi támogatása feljutott Isten elé, és Isten ezekről megemlékezett. A hit kétféleképpen tud megnyilvánulni: a hit imái és a hit cselekedetei által, mint itt például az adakozás. Ez a két dolog jut fel a mennybe Isten elé! Mert minden természetesen nem jut a

mennybe! A tetszésnyilvánítás, a kritizálás, az egyetértés vagy az egyet nem értés nem jut a mennybe, azok nem generálnak isteni látogatásokat az ember életében. A hit imája és a hit cselekedetei azonban mindig megmozgatják a mennyet! Ezekről Isten mindig megemlékezik. Mert ezek mindig behullanak a mennyei szférába, és a menny, higgyük el, nagyon jó talaj, és amit mi belevetünk a hittel az imádságaink és a cselekedeteink által, az a maga idejében megtermi a harminc-, hatvan- vagy százszorosát!

A befejező ige pedig a **Jelenések 14:13**, amely így szól:

És hallottam egy hangot az égből, amely ezt mondta: „Írd meg: Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg, mostantól fogva. Bizony, ezt mondja a Lélek, mert megnyugszanak fáradozásaiktól, mert cselekedeteik követik őket”.

Egy olyan képet látunk a mennyből, amelyben a hívőket követik az ő hitből fakadó cselekedeteik. Barátaim, nagy bajban leszünk, ha a mennyben nem lesznek követőink! Miért? Olvassuk tovább, a **19:5-8-at** a Bárány menyegzőjéről:

És megszólalt egy hang a trónus felől: „Dicsérjétek Istenünket, ti szolgálói mindnyájan, akik féltétek őt, kicsinyek és nagyok”. És hallottam valami nagy sokaság hangját, mely mintha nagy vizek zúgása és erős mennydörgés hangja volna: „Halleluja, mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható! Örüljünk és ujjongjunk, és dicsőítsük őt, mert eljött a Bárány menyegzője, felkészült menyasszonya, és megadatott neki, hogy felöltözzék fényes, tiszta gyolcsba. Ez a gyolcs a szentek igaz cselekedeteit jelenti”.

A lényeg itt van a végén: a Bárány felkészült menyasszonyának fehér ruhája a SZENTEK IGAZ CSELEKEDETEI! Ez az a fehér ruha, amiben kizárólag meg lehet jelenni a Bárány menyegzőjén! A hit igazságának és jogának megfelelő igaz cselekedetek nélkül nem lesz fehér ruhánk, akkor pedig nem mehetünk be a Bárány menyegzőjébe és az Isten jelenlétébe! És ez természetesen nem azt jelenti, hogy a cselekedeteink által kapunk üdvösséget, de azt jelenti, hogy cselekedetek nélkül nincs üdvösségünk! Ha hitünk csak elméleti, amit a Bibliában olvasunk, amit megvallunk a szánkka, azt nem követik a tetteink a mindennapjainkban, akkor az üdvösségünk is csak elméleti lesz – azzal pedig nem megyünk sokra! A hit tehát elválaszthatatlan a cselekedeteinktől! És ez minden olyan igeversnél döntés elé állít bennünket, amelyet még nem tettünk meg, amelyet eddig figyelmen kívül hagytunk, megmagyaráztunk, amit közömbösségből vagy tudatosan félretettünk, legyen szó akár a gyógyulásról, akár a bűnrendezésről, akár az adakozásról, vendégszeretetről, egységről, szolgálatról, bizonyágtételről, misszióról, családi vagy vezetői kötelezettségekről, teokráciáról vagy az elveszett emberekhez való viszonyulásunkról.

Ne felejtjük el: ha csak ismerjük az Igét, de nem cselekedjük, az még csak az ördögi és démoni szint. Ha azonban elkezdjük cselekedni is, akkor belépünk a mennyei, a természetfeletti dimenzióba, ahol Isten minden ígérete, minden áldása, az elhívása, az ajándékai, a csodái, minden a rendelkezésünkre áll!

Egy idézettel szeretném befejezni ezt a tanítást, amit most erre a témára szeretnék aktualizálni: „Az élet vagy nehéz és tartalmas – vagy könnyű és tartalmatlan.” A hit cselekedetei mindig döntésekkel, áldozatokkal, kihívásokkal, küzdelmekkel fognak járni, de nagy győzelmekhez és egy igazán tartalmas hívó élethez fognak elvezetni. Az elméleti kereszténység nem kimondottan nehéz – de eredménye sem lesz!